

VISSER IN DE STAD.NL

Natuurfundamentalisten

De lente loeid behoorlijk aan het afgelopen weekeinde en in het poldertje achter ons huis was het plots een drukte van belang. Van het einde en ver waren water- en weidevogels komen aanwijken om er met z'n allen op het slik van de Klaas Hennepoel enorm op los te snateren. Net een stel ouwe wijven in de Middellandse Zee. Wie wel eens op een Spaans strand heeft gelegen, weet wat ik bedoel. Dan waggelen ineens alle vijftig plusvrouwen van de plaatselijke bevolking het water in om een meterdje of tien uit de kust anderhalf uur met elkaar te gaan staan beppen.

Wanneer het voorjaar zich aandient in deze uithoek van de wijk Poelgeest komen ze uit alle windrichtingen aanvliegen. Trekvolk van velerlei pluimage strijkt hier neer op het waterrijke snijvlak van Oegstgeest, Leiden en Warmond. Gezellig. Jammer alleen dat meteen na de invasie van steltlopers, modderpikkers, kwakers, duikers en galkers de stalpers komen aanzetten. Te voet en te fiets trekken ze de polder in, uitgerust met allerhande spiedapparatuur en camera's om het gekraak te observeren en vast te leggen.

Vreemde vogels zitten daar tussen, van die al te enthousiaste buitenhobbyisten die zich de natuur als het ware toe-eigenen. Het is me al diverse keren overkomen dat ik door militante natuurliefhebbers ben gesommeerd op te sodemieteren uit m'n eigen achterland. Waarom? Omdat ik als passant in hardlooptrusting te veel beroering zou wekken in de van het gekwetter vergeven Hennepoel.

Diverse keren per week, en het hele jaar door, doe ik ons poldertje aan. Van de vier Oegstgeester winters die ik achter de rug heb, is er geen één waarbij gegaan zonder dat ik heb kunnen schaatsen op de ondiepe plassen waaromheen mijn vaste joggingroute loopt. Op de onverharde wandelpaden door de polder ontmoet ik doorgaans hoogstens een schaap of een jong koebeest. In het vroege voorjaar is dat voor de dieren even wennen, maar nadat ik een paar keer hun pad heb gekruist, slaan de vaste polderbewoners nauwelijks meer acht op mij. Er wordt nog slechts schaaftichtig naar mij gekeken, of een tikje spottend soms: daar heb je 'm weer, die aansteller in z'n nerveus gesneden hardlooptroekje.

Obstakels kom ik hoegenaamd niet tegen op mijn rondgang door de polder, behalve wanneer het vogelaarseizoen op zijn ergst is en dat is dus nu. Op hun ongemakkelijk ogende vrijetijdskistjes die echter verrukkelijk schijnen te marcheren, komen ze aanzetten om pontificaal de statieven van hun kokers op mijn pad te planten zodat ik slalomend aan mijn hardlooperij moet zien te komen.

Dit ongemak valt nog voor lief te nemen, maar ronduit vervelend wordt het als de vogelgluurders kenbaar maken dat mijn aanwezigheid op hun jachtterrein niet gewenst is. Een mannetje en een vrouwtje van dit slag hebben mij al eens gearmd de weg willen versperren maar hieven hun blokkade ijlings op toen ik licht voorovergebogen en met een naar binnen gedraaide schouder op hol sloeg.

Onlangs nog probeerde een vogelaar op leeftijd mij de natuur uit te blaffen. Deze koekoelende dame verraste mij volkomen, want ze zag er in de verste verte niet uit als een natuurfundamentalist. Ze oogde ziek, een beetje Oegstgeester kak, maar snauwde mij in het voorbijgaan toe dat het afgelopen moest zijn met mijn gehijg. 'Het stoort mij, het stoort de vogels, het stoort de natuur.'

Ik kon haar nauwelijks verstaan omdat over het spoor van Leiden richting Haarlem en Amsterdam een trein voorbij daverde. Ik maakte een gebaar naar het rakelings langs de natuur scherende gevaarte en tikte vervolgens tegen mijn voorhoofd. Wat nou hinderend gehijg. Leip wijf. Daar had de opgedirte vogelfanaat niet van terug en schouderophalend vervolgde ik mijn weg.

Volgens de weersverwachting blijft het nog een dag of wat onstuimig voorjaar en zal het in de Klaas Hennepoel wemelen van de spottende dierenvrienden met hun afkeer van andersoortig polderbezoek. Daarom mijd ik de natuur voorlopig, in afwachting van wind en regen. Straks roert maart zijn staart, wurm ik mij in de lange loopbroek en neem de rit aan, bewonderend nagestaard door grutto en knobbelgans, uitgelachen door aalscholver en karekiet. Maar door niets en niemand een strobreed in mijn weg gelegd.

JAAP VISSER

Raadsels in Hillegom rond Hans van Klinken

Schimmenspel D66 rond komst nieuwe wethouder

HILLEGOM - Bijna was oud-wethouder van Warmond Hans van Klinken gepresenteerd als de nieuwe wethouder van Hillegom. Bijna, want op het laatste moment ging het niet door. Over de reden hullen alle betrokkenen zich in stilzwijgen. D66-fractievoorzitter Theo Adamse wil alleen kwijt dat hij denkt dat Van Klinken geen wethouder meer wordt. En dat zijn partij zich bepraat.

Vrijdagmorgen was er in het gemeentehuis een persbijeenkomst belegd. De inmiddels in

Leiden woonachtige Van Klinken zou er door de Hillegomse democraten worden voorgesteld als de opvolger van Carmen van der Hoff, die eind januari om persoonlijk redenen opstapte.

Even voor half elf, vrijdagmorgen. In de gang van Het Hof van Hillegom staat een groepje mannen te wachten. Onder hen ook Van Klinken, D66-steunfractielid in Leiden en voormalig wethouder van de voormalige gemeente Warmond. Van Klinken verlaat het groepje. De overgebleven aanwezigen keuvelen wat

over de nieuwe wethouder en wat hij in het verleden heeft gedaan. „Maar dat kan hij straks beter zelf vertellen.”

Dan verschijnt fractievoorzitter Theo Adamse ten tonele. Hij heeft een korte mededeling. De presentatie gaat niet door, klinkt het betuurd. Volgens Adamse is er een 'kink in de kabel' gekomen. Hij biedt uitgebreid zijn excuses aan, maar vertellen waarom het niet doorgaat, wil hij niet. Ook niet later op de dag aan de telefoon. Wel zegt hij dat er 'iets vervelends' is gebeurd.

Hans van Klinken.

ARCHIEFFOTO HIELCO KUIPERS

Adamse wil eerst met zijn partijgenoten overleggen voordat hij meer zegt.

Van Klinken houdt zijn lippen stijf op elkaar. Hij verwijst slechts naar de fractievoorzitter

en het bestuur van D66 Hillegom. De Leidenaar probeert luchtig te doen over de bijzondere gang van zaken. „Wat zich in Japan afspeelt, is erger”, antwoordt hij meerdere keren.

LISSE

Zwemmers Lisses sporters van 2010

De zwemmers Hannah van der Plaet en Sven Blom, beiden lid van De Watervrienden, zijn uitgeroepen tot sportvrouw en -man van Lisse. De twee behaalden vorig jaar meerdere nationale titels. Het eerste damesteam van atletiekvereniging De Spartaan is tot sportploeg van het jaar verkozen. Het team is gepromoveerd naar het hoogste podium en heeft zich geschaard bij de acht beste atletiekverenigingen van Nederland. De Spartaan is in die competitie de enige dorpsclub tussen louter teams uit de grote steden. Bij de sportverkiezing in 't Poelhuys werd Peter van Denzen gelauwerd als sportvrijwilliger van het jaar. Hij zet zich meer dan dertig jaar in voor gymnastiekvereniging FIT.

Van Basten doet eerste afslag

Tespelduyn nadert zijn maximum

DOOR PAUL DE VLEIGER
NOORDWIJKERHOUT - De officiële opening is over een kleine twee weken, maar toch zit Tespelduyn, de hagelnieuwe negen holes golfbaan in Noordwijkerhout, al nagenoeg vol. „We stoppen bij zeshonderd jaarkarhouders. Daar zitten we dichtbij”, zegt directeur Heleen Duivenvoorde.

Op de golfbaan op en rond de voormalige vuilnisbelt aan de Tespellaan worden nu de puntjes op de i gezet. De afgelopen maanden is, naar een ontwerp van de voormalig Keukenhofdirecteur en -ontwerper Henk Koster, een juweel van een accommodatie aangelegd. Een gedeelte daarvan werd afgelopen najaar al in gebruik genomen, begin april is de rest aan de beurt.

Voor de officiële opening heeft Tespelduyn een illustre kwartier uitgenodigd dat op de negen holes een eerste score gaat neerzetten: voetbalvedette Marco van Basten, Leids cabaratiër Jochem Myjer, oud-tennisprofi Tom Okker en -goeroe Tom O'Mahoney. Tijdens het openingweekend op 2 en 3 april mogen teams proberen de score van dit prominente team te verbeteren. Van Basten heeft de eer de allereerste bal op hole 1 te mogen afslaan.

Volgens Heleen Duivenvoorde wordt golfbaan Tespelduyn door de gebruikers 'supergaaf' gevonden. „Vooral het golfen op de terp vinden velen een sensatie. Waar vind je een golfbaan waar je 23 meter naar beneden kunt slaan? Waar kun je tijdens het golfen van zo'n uitzicht genieten? We krijgen eigenlijk alleen maar enthousiaste reacties.”

De gestage toeloop van jaarkarhouders maakt Duivenvoorde blij, maar verbaast haar niet. „Het is een bevestiging van wat we voor ogen hadden. Hetzelfde geldt voor de horeca die nu al zo goed draait terwijl we eigenlijk nog niet eens officieel zijn begonnen.” Het Landhuys, de voormalige woning van de familie Duivenvoorde die tot restaurant en clubhuis is verbouwd, gaat komende zaterdag open. „En ik kan het niet vaak genoeg benadrukken: ook niet-golfers kunnen bij ons terecht.”

De opening van Tespelduyn door Marco van Basten is zaterdag 2 april om half elf. Publiek is welkom.

Tespelduyn: golfen op 23 meter hoogte, op een landgoed en op voormalig bollenland. Zaterdag 2 april is de officiële opening. FOTO'S HENK KOSTER

UIT DE PRAKTIJK VAN MR. KLAAS-JAN DE VRIES

Mr. Klaas-Jan de Vries is strafpleiter in Noordwijk. Zijn werkterrein beslaat de Duin- en Bollenstreek en de Leidse en Haagse regio. In deze rubriek schrijft hij over de dagelijkse praktijk.

Befje kwijt

Voor de Haagse rechtbank dient de behandeling van een grote mensensmokkelzaak, waarin ik een van de verdachten bijsta. Het dossier over deze zaak beslaat in totaal zo'n tienduizend pagina's. De voorbereidingen lopen uiteraard al maanden.

Zo zijn er zogenaamde proforma zittingen geweest, zijn er al vele getuigen gehoord bij de rechter-commissaris en is er zelfs een delegatie bestaande uit de rechter-commissaris, de officier van justitie en enige raadslieden afgereisd naar Suriname en India om daar ook nog getuigen te horen.

Naarmate de zitting dichterbij

komt, neemt de druk toe. Afgelopen periode heb ik dan ook het hele dossier, voor zover dat op mijn cliënte betrekking had, tot in detail bestudeerd. Het pleidooi heb ik inmiddels in grote lijnen wel gereed. Zoals het er nu naar uitziet zijn de verschillende advocaten twee hele dagen aan het pleiten. De bedoeling is om de gehele zaak wel in een week af te ronden. Het zal mij benieuwen of dat gaat lukken. Wat mij altijd opvalt aan mezelf is dat ik steeds efficiënter wordt naarmate het drukker wordt op kantoor. En zeker met zo'n zaak is het aanpoten gebaazen.

Die slokt bijna al je tijd op. Het afgelopen weekend heb ik drie uurtes even op het strand gelopen, de rest van de tijd heb ik op kantoor doorgebracht. Maar naast deze zaak loopt het gewone kantoorwerk en alle andere zaken ook gewoon door, en die vragen ook aandacht.

Maar zoals gezegd, door de toenemende druk wordt je extra scherp, en extra efficiënt. Maandagochtend zat ik dan ook al om acht uur in de auto, om vooral op tijd in de rechtbank te zijn. Ik had alles gecheckt. Dossiers bij me, kladblok bij me, pennen bij me, toga mee en bef mee, en uiteraard, de zaak zat goed in mijn

hoofd. De cliënte had ik de avond ervoor nog gesproken, dus die wist ook precies hoe we het gingen doen. Kortom, ik was er helemaal klaar voor. In de hal van de rechtbank had ik afgesproken met mijn cliënte, en geheel conform de strake planning had ik nog net tijd om even met haar te spreken en een kop koffie met haar te drinken. Daarna liepen we samen naar boven en stonden we precies om negen uur voor de deur van de zittingszaal. Een bonte verzameling verdachten en hun raadslieden stond daar ook al te wachten tot ze naar binnen mochten. Ik zette mijn koffer met dossier neer, gaf een bekende confrère een hand, en deed intussen mijn toga aan. Al keuvelend wilde ik vervolgens mijn befje omstrikken...

Befje... befje... waar heb ik dat befje gelaten? Ik wist zeker dat ik hem net nog in mijn hand had gehad. Ik keek onder mijn jas, mijn tas, achter mij op de grond... nergens een befje te bekennen.

Ik dacht, ik zal hem wel ergens hebben laten vallen, en liep terug zoals ik was gekomen, de lift in weer naar beneden, naar de koffiecorner. He-laas, geen spoor van mijn befje. Ik liep maar weer terug, dat ding kon toch niet zomaar weg zijn? Intussen was het tien over negen, en een lichtelijk nervositeit begon zich van mij meester te maken. Ik kon niet zonder bef naar binnen.

Een laatste redmiddel zou zijn om weer helemaal terug naar de ingang te rennen om er daar één te huren, maar ten eerste zou dat veel te lang duren, en ten tweede zijn die huurbeffen de meest ranzige stukjes textiel die je ooit in je leven hebt gezien. Die bind je niet voor je lol onder je kin. Mijn zorgvuldig geplande dag begon lekker zo.

Terwijl ik in dubio stond wat te doen - en eigenlijk nog tegen beter weten in - maar steeds op de grond voor en achter me stond te staren, in de hoop dat daar toch opeens het befje zou verschijnen - kwam mijn confrère meester De Water uit Katwijk voorbij, die kennelijk een hele vroege zitting had gehad en nu al klaar was. 'Ach confrère, neem mijn befje maar', zei hij met een royaal gebaar. Net op dat moment ging de deur van de zittingszaal open en werd de zaak uitgeroepen door het bodde. De tijd was om. Ik griste de leenbef uit de handen van meester De Water, strikte het ding om en stormde de zittingszaal in.

Klaar voor de strijd!

VRAAGEN ANTWOORD

Ze zijn overwegend rood, maar soms ook blauw, geel of wit. Ze zijn lekker. Onverwoestbaar. Ze komen eraan in overweldigende aantallen: exotische rivierkreeften nemen de waterbodems in de streek over en ze gaan nooit meer weg. Het is niet overdreven om te spreken van een explosie, vooral in en om steden. Volgens deskundige Bram Koesse van het Nationaal Natuurhistorisch Museum Naturalis in Leiden kan dat lokaal tot schade leiden.

Amerikaanse rivierkreeft laat zich niet weg eten

Moeten we bang zijn voor de opmars van de rivierkreeft?

„De kreeften zijn onverwoestbaar. Ze eten vrijwel alles, van plantenafval en aas tot visseneieren en kleine vissen. Ze nemen genoeg met zuurstofarm, stilstaand, troebel water. Ze zijn in staat om lange perioden van droogte in aangekoekte modder te overleven. Als het ze te gek wordt, kruipen ze het land op, op zoek naar een prettiger woonplek. Ze planten zich voort in een tempo waar konijnen jaloers op zouden zijn en benaderen elk ander levend wezen agressief, inclusief hun soortgenoten.”

Zijn ze gevaarlijk voor de mens? „Ze graven tunnels en holen tot wel twee meter diep. Er zijn meldingen geweest van opritten in woonwijken die zijn verzakt door holen van rivierkreeften. Zo erg als muskusratten graven ze echter niet, ik denk niet dat er door hun toedoen dijken zullen doorbreken.”

Is het befje ook al opgedoken in de Leidse regio? „Het is een kwestie van tijd voordat de rode Amerikaanse rivierkreeft ook dit gebied overspoelt. Gouda - waar ze al massaal voorkomen - is via de staande-mastenroute (Gouwe-Oude Rijn-Heimanswetering-Woudewetering) direct met de Braassem verbonden. En vandaar is het vrij eenvoudig om ook via

De rode Amerikaanse rivierkreeft komt deze kant op. FOTO HDCEMEDIA

de Kaag naar Leiden en de Duin- en Bollenstreek door te stoten.”

Is de Amerikaanse rivierkreeft uit te roeien?

„Dat lijkt me niet. Het is in elk geval onmogelijk om hem uit de binnenwateren weg te eten”, wat beroepsvisser wel eens voorstellen. Kwekers in de Verenigde Staten halen één keer per jaar zo veel mogelijk dieren uit de kweekbakken. Er blijven

WILFRED SIMONS

